

РЕШЕНИЕ

№ 12906

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХІХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова

ЧЛЕНОВЕ: Геновева Йончева
Златил Чолаков

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1623** по описа за **2026** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 285, ал. 1, изр. второ от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по касационна жалба на Т. Б. Т., подадена чрез процесуалния му представител адв. М. Д., против решение № 33502 от 14.10.2025 г. на Административен съд – София-град, 34 състав, постановено по адм. дело № 8410/2023 г., с което е отхвърлен като неоснователен искът му против Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" за присъждане на сумата от 20 000 /двадесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица на ответника, в периода от 14.06.2018г. до 29.08.2018г., ведно със законната лихва, считано от 29.08.2018 г. до окончателното изплащане на сумата.

В жалбата се съдържат оплаквания, че съдебното решение е неправилно, необосновано и постановено в противоречие с материалния закон - касационни основания по чл. 209, т. 3 от АПК. Касаторът излага фактическата обстановка по спора. Описва хигиенните и битови условия в Затвора-гр. С., в които ищецът е изтърпял взетата мярка за неотклонение „задържане под стража“. Твърди, че през исковия период същият е пребивавал в условия, които са в драстично отклонение от законовите стандарти. Посочва, че първоначално е бил установен в „буферна част“, където в една килия са събрани между 7 и 10 души, включително рецидивисти, които е създадо у него постоянно чувство за несигурност и заплаха. Сградата била в лошо състояние – с

изпочупени прозорци, липсвала естествена светлина и постоянен достъп до топла вода. При последвалото преместване в други килии ситуацията не се е подобрила. Жалбоподателят е пребивавал в среда, описана по следния начин: наличие на дървеници, хлебарки и плъхове, срещу които не са предприемани ефикасни мерки; нехуманни санитарни възли: тоалетната в килията не е била напълно отделена, намирала се е в непосредствена близост до леглото и масата за хранене, а по стените е имало мухъл и ронеща се мазилка; липса на вентилация и светлина: през летните месеци охлаждането било невъзможно, а въздухът е бил тежък поради постоянно тютюнопушене и висока влажност от сушене на дрехите; храната била с ниско качество и често замърсена с насекоми. В рози контекст са изложените доводите, според които основният порок на първоинстанционното решение е нарушението на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, съгласно който настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното. Вместо да приложи тази законова презумпция, АССГ неправилно бил възложил доказателствената тежест върху ищеца. Съдът е кредитирал единствено документи, посочени от ответника, които официално отчитат извършени дезинфекции и калориен прием, без да изследват реалното им отражение върху условията на живота. Съдът е игнорирал и заключението на съдебно-психологическата експертиза, установяваща реални страдания, несигурност и дискомфорт в ищеца. Тези състояния са били неоснователно квалифицирани от съда като „естествени емоции“ за затворническа среда. Аргументи са извлечение от установената съдебна практика на АССГ и Пловдивския административен съд по аналогични случаи, където подобни условия са признати за нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС (забрана за нечовешко или унижително отношение). По тези изложени в касационната жалба доводи се претендира за отмяна на първоинстанционното решение. Жълбоподателят настоява касационната инстанция да уважи иска в пълен размер, ведно със законната лихва. Претендират се разноски.

Ответникът – Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", в съдебно заседание чрез юрисконсулт Н. и в депозирания писмен отговор оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага съдебното решение да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, в настоящия ХХІХ-ти касационен състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведените от жалбоподателя касационни основания, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал. 2 от АПК служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Производството пред АССГ се е развило по реда на чл. 203 и сл. от АПК във вр. с чл. 285, ал. 1 и чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС. В исковата молба незаконосъобразната административна дейност, на която ищецът е основал претенцията си, се изразява в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС чрез поставянето му в неблагоприятни хигиенни и битови условия. Описанието им в исковата молба е идентично с това в касационната жалба пред настоящата инстанция. Посочено е, че в период от една седмица, в която ищецът е бил настанен в „буферната част“ на затвора е пребивавал с лица задържани и осъдени на лишаване от свобода, извършили тежки престъпления, което е създавало в него чувство за несигурност и заплахата за живота и здравето му. На следващо място е посочено, че хигиенните и битовите условия в „буферната част“ са били изключително лоши: изпочупени прозорци, липса на естествена светлина, липса на постоянен достъп до топла вода. По време на престоят му в

затвора е бил преместван три пъти на етаж, на който са разположени 15 килии, които са били обитавани от около 90 души. За този период прозорците в помещението са били изпочупени и без уплътнения, изкуственото осветление в килията - много слабо, дюшеците - стари, неудобни. Килията разполагала със стара и изпочупена тоалетна, намираща се на 1 м. от леглото му, която не е била напълно обособена от останалата част на килията. Липсвал постоянен достъп до топла вода в общата баня към затвора и помещението било неподдържано и мръсно. В килиите имало дървеници, хлебарки и плъхове, като се оплаквал от ухапвания от дървениците, които пренасяли зарази и инфекции. Разходката на открито била с продължителност само 1 час, което било крайно недостатъчно за ефективна физическа активност. Контактите с близки и роднини по телефона били ограничени, поради големия брой арестанти и ограниченото време, с което разполагал за обаждания. Предоставяната храна била недостатъчна и незадоволителна в качествено отношение; в менюто на задържаните липсвало разнообразие.

Въз основа на събраните по делото доказателства съставът на АССГ е установил, че за периода от 14.06.2018 г. до 29.08.2018 г. ищецът Т. Б. Т. е бил с наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“ по досъдебно производство № 36/2017 г. по описа на ГДБОП-МВР, пр. преписка № 203/2017 г. по описа на Специализирана прокуратура. Мярката се е изпълнявала в Затвора-гр. С. при ГДИН. Ищецът е бил настанен територията на 11 Група. От справка на инспектор ИСДВР 11-та и 13-та група съдът е установил, че към момента на изпълнение на наложената спрямо Т. мярка за неотклонение, настаняването на лицата на територията на затвора се е водило по групи, а не по спални помещения, а от 27.05.2020 г. се е водил регистър за настаняването на лишените от свобода по спални помещения. Според приложената за ищеца медицинската справка през процесния период за същия не са отбелязвани здравословни оплаквания в амбулаторните журнали на медицинския център, а името му присъства само на дата 08.08.2018 г., когато е получил лекарства, донесени от близките му. Т. не е извеждан за лечение и консултация извън затвора за периода, в който е имал наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“; същият не е подавал сигнали за наличие на насекоми в помещения на затвора. Същевременно от ответника са приложени договори - Рег. № 10815 от 08.11.2016 г. и Рег. № 11179 от 13.11.2018 г., с „ДДД-1“ ООД за възлагане на дейности с предмет „Извършване на дезинсекция и дератизация на сградите на ГДИН“ и териториалните й служби (ГДИН, Затвора-гр. С., ЗО-К., ЗО-К., Арест „М-р В.“ и Арест „Г. М. Д.“ и прилежащите териториални служби), според които дератизация се извършва 2 пъти годишно, а дезинсекция - 6 пъти годишно. Към договорите са били приложени констативни протоколи за извършени дейности. Констатирани са и извършени ремонтни дейности в затвора за периода 01.01.2016 г. до 31.12.2018 г. Конкретно е установено, че през 2017 г. е извършен основен ремонт на спалните помещения на групите - 11, 8, 7 и 6, състоящ се в изкърпване и шпакловане на стените, боядисване, освежаване на спалните помещения и подмяна на подови настилки; основен ремонт на санитарните възли (баня и тоалетна), а на 11, 8, 7, 6 и 2 група и ремонт състоящ се в смяна на подови настилки и плочки, смяна на санитария и оборудване, боядисване, а хидроизолация на трафопостовите и над складовете на 11 и 8 група.

В хода на съдебното производство е назначена съдебномедицинска експертиза. Вещото лице е установило, че ищецът е постъпил на територията на Затвора – [населено място] на 14.06.2018 г.; 7 дни е пребивавал в Приемно отделение или т.нар. „буферна зона“, която е предназначена за адаптация на лишените от свобода към условията в местата за лишаване от свобода и в него постъпват лица с различен правен статус; това се налагало и прилагало за тяхното разграничаване, разпределяне по открит и закрит тип и обвиняеми/подсъдими. След тези седем дни, от 21.06.2018 г. до 29.08.2018г. ищецът е бил разпределен в 11 – та група, която включвала обвиняеми и подсъдими лица. За „буферното помещение“ вещото лице е посочило, че разполага

със 7 спални помещения/килии като площта на всяко от тях е различна - най-малкото с площ 25.40 кв. м., а най-голямото - с площ 66.40 кв. м. В тях се настаняват от 6 до 16 лишени от свобода. По отношение на 11-та група е посочено, че са разположени 15 спални помещения/килии и обща баня, като тази зона е предназначена за прилагане на мярка за неотклонение „задържане под стража“ и всички лица настанени там са с един и същ правен статус, а площта на спалните помещения също различна - от 12.50 кв. м. за най-малкото до 36.40 кв. м., като в тях се настаняват съответно от 3 до 9 лишени от свобода и на 1 лишен от свобода са осигурени повече от 4.00 кв. м. жилищна площ. В заключението си вещото лице е посочило, че капацитетът на лишените от свобода е съобразен с изискването за осигуряване на минимум 4 кв.м площ на 1 л.св. съгласно чл. 43, т. 4 от ЗИНЗС и е в съответствие с основния минимален стандарт на КПИ - 4 кв. м. жилищна площ на затворник в килия за многочислено настаняване плюс напълно преградено санитарно съоръжение (Европейска комисия за предотвратяване на изтезанието и нечовешкото или унижително отнасяне или наказание - С., 15.12.2015 г.). Също така е посочено, че е спазено изискването за разстояние „поне 2 м. между стените на килията“ и „поне 2.5 метра между пода и тавана на килията“. Вещото лице е констатирало, че всяко от спалните помещения има различен брой прозорци, разположени от единия до другия край на стената, като по дължината на цялата стена има 4 броя и повече прозорци. Посочено е, че 4 броя прозорци са с дължина 2.80 метра и височина 1.50 метра, а големината и разположението им в килиите, заедно с ПВЦ дограмата и монтираните външни метални решетки осигуряват достатъчна естествена осветеност. Стъклата на прозорците са стъклопакет като няма счупени и пукнати. В килиите няма монтирани климатична и вентилационна инсталации, но два от четирите прозорци в килиите имат 2 броя отваряеми вертикално крила. Констатирано е, че изкуствената осветеност се осигурява от осветително тяло тип „пура“ с характеристика: 18 W, 1300 Lm, дължина 120 см., бяла светлина и тип LED, като е монтирана и 1 брой дежурна лампа. За санитарният възел е констатирано, че всяко спално помещения/килия има собствен санитарен възел, който е около 2 кв.м, мивка и душ за къпане с вертикално отваряем прозорец. Помещението е обособено като самостоятелно помещение с тухлена стена и врата, с праг на височина около 30 см. от нивото на пода на килията, като има течаща студена и топла вода от чешмата и промивна вода в тоалетната чиния. За общата баня за арестантите е посочено, че има постоянно топла течаща вода, но арестантите рядко използват тази баня, като предпочитали баните в спалните помещения. За отоплението на килиите е констатирано, че се осигурява централно, чрез ТЕЦ посредством радиатори, а вентилацията е естествена, чрез отваряеми прозорци. В заключението си вещото лице е посочило, че през 2017 г. е извършен основен ремонт на спалните помещения на 11, 8, 7 и 6 група. Ремонтните работи са извършвани преди постъпване на ищеца и включват изкърпване и шпакловане на стените, боядисване, освежаване на спалните помещения и подмяна на подови настилки; основен ремонт на санитарните възли (баня и тоалетна), състоящ се в смяна на подови настилки и плочки, смяна на санитария и оборудване, боядисване и хидроизолация на трафопостовите и над складовете.

По делото е изготвена съдебнопсихологична експертиза, според която в процесния период ищецът Т. е бил в състояние на психоемоционален дисбаланс, частично и след това. В интервюто ищецът споделял за променен цикъл на сън и бодърстване, емоционален дискомфорт. По отношение на битовите условия в затвора от вещото лице е посочено, че са субективно преживени от Т. като дистресиращи.

След анализ на приложимата нормативна уредба, събраните по делото доказателства и установената въз основа на тях факти, съдът е отхвърлил като неоснователна исковата претенция. В решението си съдът е идентифицирал материалноправните предпоставки за ангажиране на

отговорността по чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС. Съобразил е, че понятията „нечовешко“ или „унижаващо“ отношение според практиката на ЕСПЧ предполага страдание, което надхвърля неизбежния елемент на дискомфорта, присъщ на самото задържане. Отбелязал е, че държавата е длъжна да осигури условия, съвместими с общественото достойнство, но е подчертал, че ограниченията, произтичащи от режима на мярката „задържане под стража“, не съставляват автоматично нарушение на закона.

Въз основа на събраните доказателства и заключенията на съдебните експертизи съдът е извел следните изводи за периода на престой на ищеца в Затвора-гр.С. (14.06.2018 г. – 29.08.2018 г.): жилищна площ - установено е, че капацитетът на помещението е съобразен с изискването за минимум 4 кв. м. площ на лице, поради което е отхвърлено твърдението, че липсва достатъчно пространство; светлина и вентилация – съдът се позовал на констатациите на експерта, който е установил, че прозорците са със здрави стъклопакети и ПВЦ дограма, осигуряващи достатъчна естествена светлина; макар да липсва климатизация, вертикално отваряемите крила на прозорците позволяват адекватна естествена вентилация; санитарно-хигиенни условия – установено, че преди постъпването на ищеца е извършен основен ремонт на помещенията и санитарните възли; всяка килия разполага със самостоятелна тоалетна, отделена с тухлена стена и врата, както и с постоянен достъп до течаща топла и студена вода; хигиенизирането се извършва ежедневно по назначение за целта лице; борба с инсекти - съдът не е констатирал бездействие от страна на администрацията по отношение на твърденията за дървеници и хлебарки. Позовал се е на представените доказателства за сключени договори и системно провеждани дезинсекции. Допълнителни аргументи са намерени в обстоятелството, че ищецът не е посещавал медицински център с оплаквания за ухапвания от насекоми, хлебарки и дървеници по времена на престоя си; храна и дневен режим - установено е, че храната отговаря на калорийните стандарти (средно 2789 ккал. дневно) и се изготвя по утвърдено по стандартите седмично меню; правото на разходка на открито (един час) и правото на телефонна връзка са били осигурени съгласно императивните законови норми.

При преценка на вредите и причинната връзка съставът на АССГ не е кредитирал заключението на вещото лице по съдебнопсихологичната експертиза, приемайки, че субективните преживявания на ищеца като страх и дискомфорт са естествени емоционални реакции, свързани със самото лишаване от свобода, и не надвишават прага на интензивност, изискуем по чл. 3 от ЕКПЧ. Приел е, че справедливото обезщетение по чл. 52 от ЗЗД изисква установяване на конкретни, а не на общи страдания. Тъй като не се установява противоправно поведение или бездействие от страна на администрацията, съдът е отхвърлил иска, приемайки, че на ищеца е осигурена среда, отговаряща на всички законови изисквания.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Първоинстанционният съд е изяснил напълно фактическата обстановка по делото. В съответствие с чл. 284, ал. 3 от ЗИНЗС е събрал относимите за правилното решаване на спора доказателства, обсъдил ги е в тяхната взаимна връзка и при съобразяване на разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС е направил верни правни изводи, които се споделят от настоящата инстанция. В тази насока неоснователно е оплакването за допуснати от първоинстанционния съд процесуални нарушения при събирането на доказателства. Съдът е изпълнил задължението по чл. 284, ал. 3 от ЗИНЗС да изиска информация за условията, при които ищецът е бил поставен в Затвора-гр. С. през исковия период и е събрал относимите за изясняване на релевантните обстоятелства доказателства, вкл. ползвайки експертни знания. Не са нарушени правилата на формалната логика при обсъждането им. Дали от приетите доказателства съдът е извел съответните правни изводи, е предмет на проверка на материалната законосъобразност на

съдебния акт. С оглед на това соченото касационно основание за неправилност на постановения съдебен акт поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила не се установява.

Обжалваното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 284 от ЗИНЗС държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС, т. е. нарушения на забраната осъдените /респ. задържаните и осъдените/ да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение, вкл. за поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждаат чувство на страх, незащитеност или малоценност. При преценка на отговорността по този текст съдът взема предвид кумулативното въздействие върху лицето на условията, в които се изтърпявало наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, продължителността, както и други обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на спора, след като събере информация от специализираните органи по изпълнение на наказанията, която е от значение за правилното установяване на фактите по делото.

В контекста на горепосоченото условията, при които ищецът е изтърпявал мярката „задържане под стража“ в периода от 14.06.2018 г. до 29.08.2018 г. на територията на „буферната част“ и впоследствие в 11-та група в Затвора – [населено място], не разкриват същият да е бил засегнат от нарушаване на забраната по чл. 3 от ЗИНЗС. Изложените в тази връзка в обжалваното съдебно решение подробни мотиви изцяло се споделят от настоящата инстанция и не е необходимо да бъдат повтаряни, при прилагане разпоредбата на чл. 221, ал. 2, изр. второ от АПК. Установените в решението факти, коректно изведени от представените от ответника по чл. 284, ал. 3 от ЗИНЗС справки, доклади, договори и протоколи към тях за извършване на дейности по дезинсекция и дератизация, справки за извършени ремонтни дейности за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2018 г., извлечения от амбулаторни журнали и др. писмени доказателства, нито са оспорени, нито се опровергават от събраните по делото доказателства, а от тях вярно е оценено кумулативното въздействие върху лицето на условията, в които е изтърпявало мярката за неотклонение в Затвора-гр. С..

Безспорно изпълняваната мярка за неотклонение „задържане под страна“ по своето естество носи страдание и ограничения, но не във всеки случай представлява основание за възникване на имуществената отговорност на държавата. Съставът на имуществената отговорност включва причиняване и страдание от нечовешко и унижително положение и/или отнасяне, тогава когато то не е неизбежно присъщо на изпълнението на наказанието или на мярката за процесуална принуда. В практиката на Европейския съд по правата на човека по дела срещу България със заявени нарушения на чл. 3 от ЕКПЧ, произтичащи от условията в местата за лишаване от свобода и задържането под стража, са установени общи принципи и стандарти за преценка кога е налице третиране в нарушение на защитените с чл. 3 от ЕКПЧ права. Безчовечното или унижаващо отношение предполага страдание или унижение, достигащи отвъд неизбежния елемент на страдание и унижение, свързан с дадена форма на легитимно третиране или наказание, каквото е задържането под стража и лишаване от свобода. Според ЕСПЧ мерките за лишаване от свобода могат често да съдържат такъв елемент, като държавата трябва да осигури

на лишеното от свобода лице условия, които са съвместими с уважението към човешкото достойнство, така че начинът и методът на изпълнение на мярката не го подлагат на стрес и трудности с интензивност, която надминава неизбежното ниво на страданието, свързано със задържането и като се имат предвид практическите нужди на лишаването от свобода, здравето и доброто му състояние са адекватно осигурени.

В случая, с оглед събраните по делото доказателства и установената въз основа на тях фактическа обстановка, условията, при които е бил настанен ищецът, отговарят на изискванията на чл. 43, ал. 2 и ал. 4 от ЗИНЗС и чл. 20 от ППЗИНЗС относно населеност, количество дневна светлина, отопление и проветряване, достъп до санитарен възел и течаща вода. Опровергана е от доказателствата по делото твърдяната в исковата молба липса на осигурени хигиенни и битови стандарти, а именно минимална жилищна площ, достъп до течаща вода, условия за поддържане на лична хигиена и на хигиената в помещенията и т. н. Въз основа на експертен анализ на документите и проверка на мястото в С. затвор (включително „буферната зона“ и килиите на 11-та група) е потвърдено, че жилищната площ на всяко лице е съобразена с нормативен минимум от 4 кв. м. Налице са и доказателства за периодично извършвани от ответника дейности по обработка срещу насекоми, гризачи и други вредители, поради което наличие на насекоми само по себе си не е достатъчно да обоснове извод за причиняване на неудобства, които надхвърлят прага на суровост и в този смисъл да съставляват нарушение на чл. 3, ал. 1 във вр. с ал. 2 от ЗИНЗС. Не се установява и твърдението за нарушаване на изискванията за престой на открито. По отношение на оплакването за лошо качество и недостатъчно количество на предлаганата в затвора храна, решаващият съд правилно е установил липса на нарушение на чл. 84, ал. 2, т. 1 ЗИНЗС, според която норма лишените от свобода имат право на безплатна храна, достатъчна по химически и калориен състав, съгласно таблици, утвърдени от министъра на правосъдието, съгласувано с министъра на здравеопазването и министъра на финансите. Липсват доказателства, от които да се направи категоричен извод, че посоченото като състав и грамаж относно дневната дажба и полагаемите се хранителни продукти на един лишен от свобода в утвърдените таблици, не е било предоставяно на ищеца. Отделно от това следва да се посочи, че твърденията относно недоброто качество на предлаганата храна не може да докаже оплакванията на ищеца, доколкото се касае за субективни оценки за вкусовите качества на храната и не може да обуслови нарушение на правилото по чл. 84, ал. 2, т. 1 от ЗИНЗС. Недоказано е и твърдението на ищеца за неправилна диагноза и неадекватно лечение. Установено е, че по време на престоя си той е посетил медицинския център само веднъж, и то единствено за да получи донесени от близките му лекарства, без да съобщава за здравословни проблеми или оплаквания за ухапвания от насекоми.

Правилно е прието от състава на АССГ, че събраните доказателства не установяват ищецът да е бил подлаган на изтезания, жестоко или нечовешко отношение. Не е доказано наличието на неблагоприятни условия, които да го засягат в посочения в исковата молба аспект. Липсват данни за преживяно психическо страдание, надвишаващо обичайните страдания, свързани с лишаването на ищеца от свобода, съпътстващи режима на взетата мярка за процесуална принуда. Друг извод не следва от приетата по делото съдебнопсихологична експертиза. Дори и в процесния период ищецът да е изпитал дискомфорт, то той не надхвърля по характер и интензитет неизбежното ниво на страдание, присъщо на задържането в място за лишаване от свобода и изтърпяването на взетата мярка за неотклонение.

Горното сочи, че в настоящия случай са недоказани и трите материалноправни предпоставки, необходими за ангажиране отговорността на държавата по реда на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС. В случая липсва нарушение и на чл. 3 от ЕКЗПЧОС, доколкото не е доказано ищецът да е бил

подложен на изтезания или нечовешко или унизително отношение или наказание. Условието, при които е бил поставен ищецът в исковия период в Затвора-гр. С. не разкриват противоречие с установените стандарти, като ограниченията не надхвърлят обичайните, свързани с изпълнението на мярката за неотклонение „задържане под стража“. Отсъства нарушение на забраната по чл. 3, ал. 1 във вр. с ал. 2 от ЗИНЗС, поради което правилно съдът е приел, че не са налице елементите от фактическия състав за ангажиране отговорността на държавата по чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, при което законосъобразно е отхвърлил предявения иск като неоснователен. Следва да се отбележи, че доколкото не е установено незаконосъобразно бездействие на затворническата администрация, т. е. не се доказва нарушение по чл. 3 от ЗИНЗС, оборимата презумпция по чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС не намира приложение в случая, в каквато насока са оплакванията на касатора.

Предвид изложените съображения касационната жалба е неоснователна. Не са налице твърдените с нея касационни основания за отмяна, поради което обжалваното решение като валидно, допустимо и правилно – постановено при спазване на съдопроизводствените правила и при правилно приложение на закона, следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, ХХІХ-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 33502 от 14.10.2025 г. на Административен съд – София-град, 34 състав, постановено по адм. дело № 8410 по описа на съда за 2023 г.
Решението е окончателно.

Председател:

Членове: